

#1879

Shenjat e një shërbese të dhënë nga Perëndia
Kolosianëve 1:24–2:5

Ju ftoj tani ta hapni Biblën bashkë me mua te Dhiata e Re, Letra Drejtuar Kolosianëve kapitulli 1—Kolosianëve 1:24.

Apostulli Pal u shkruan besimtarëve që banojnë në luginën e Kolosit, dhe u thotë:

“Dhe tani gëzohem në vuajtjet e mia për ju dhe po e plotësoj në mishin tim atë që u mungon mundimeve të Krishtit për trupin e vet, që është kisha, shërbenjës i së cilës u bëra unë, sipas administrimit të Perëndisë që m’u dha për ju, që t’jua paraqes të plotë fjalën e Perëndisë, misterin që u mbajt i fshehtë gjatë shekujve dhe brezave, por që tani iu shfaq shenjtorëve të tij, të cilëve Perëndia deshi t’ua bëjë të njohur se cila është pasuria e lavdisë së këtij misteri ndër paganë, që është Krishti në ju, shpresa e lavdisë, që ne e kumtuam, duke e paralajmëruar dhe duke e mësuar çdo njeri me çdo urtësi, që ta paraqesim çdo njeri të përsosur në Krishtin Jezus.”

“Për këtë edhe mundohem duke u përpjekur, sipas veprueshmërisë së tij që vepron tek unë me fuqi. Sepse dua që të dini ç’luftë të madhe kam për ju dhe ata që janë në Laodice dhe të gjithë ata të cilët nuk e kanë parë fytyrën time në mish, që zemrat e tyre të ngushëllohen, duke u lidhur në dashuri, dhe të kenë të gjitha pasuritë e sigurisë së plotë të mençurisë, për të njohur misterin e Perëndisë, pra, edhe të Atit edhe të Krishtit, ku janë fshehur të gjitha thesaret e urtësisë dhe të njohjes. Dhe ju them këtë, që askush të mos ju gënjejë me fjalë joshëse, sepse, edhe pse në mish nuk jam aty, në frymë jam bashkë me ju dhe gëzohem duke parë rregullin dhe qëndrueshmërinë e besimit tuaj në Krishtin.”

Amen.

“Sepse dua që të dini ç’luftë të madhe kam. Sepse dua që të dini ç’luftë të madhe kam.”

Këto nuk janë fjalët e mia. Këto janë fjalët e Palit. Prandaj i lexojmë në Letrën Drejtuar Kolosianëve. Në kapitullin e dytë, ai i thotë kishës në Kolos: “Nuk dua të dini thjesht që po luftoj për ju, por dua që të dini *sa shumë* po luftoj.” Këtu ai përdor një fjalë interesante. Kjo është një fjalë e cila përshkruan shërbesën e tij apostolike. Është një fjalë shumë e sinqertë. Është një fjalë e cila tregon thellësinë e ndjenjave të tij për këta besimtarë të dashur. Kjo është një fjalë e cila vë në dukje natyrën rigoroze të shërbesës në të cilën ai është thirrur. Kjo është gjithashtu një fjalë të cilën e njohin mirë të gjithë ata që janë të përfshirë në shërbesë pastorale.

Vargjet e fundit që lexova, sigurojnë jo vetëm për kishën në Kolos, por edhe për kishën në çdo brez, një standard me anë të të cilit mund të përcaktojmë se “Cilat janë shenjat e një shërbese të dhënë nga Perëndia?”. Çfarë duhet të bëjnë pastorët në përgjithësi? Dhe si do të jemi në gjendje të vlerësojmë se si duket një shërbese e dhënë nga Perëndia? Si do të jemi në gjendje të vlerësojmë natyrën e udhëheqjes frymërore?

Në këto vargje para nesh nuk kemi një trajtim shterues të kësaj teme, ama sigurisht që kemi një trajtim të dobishëm të saj. Pali shkruan kështu, duke i ftuar besimtarët kolosianë që ta shqyrtojnë thirrjen e tij, formën e shërbesës së tij dhe synimet e tij. Realisht, edhe unë ju ftoj që të bëni të njëjtën gjë. Nuk po mendoj më së pari dhe ekskluzivisht për veten time, por po mendoj për natyrën e përgjithshme të asaj se çfarë do të thotë të thirresh në shërbesë pastorale. Dëshiroj të dallojmë një rrjedhë përmes vargjeve, duke vënë re tri gjëra: së pari, *modelin* e shërbesës të pastorit, pastaj *qëllimin* e e shërbesës së pastorit dhe si përfundim, *kënaqësinë* e shërbesës së pastorit.

Modeli i shërbesës së pastorit

Cili, pra, është modeli i shërbesës pastorale? Ai model na është siguruar qartë nga apostujt, si përmes udhëzimeve të tyre, ashtu edhe përmes shembullit të tyre—me fjalë të tjera, nga udhëzimi i tyre dhe nga vetë jeta që ata jetuan. Mbi këtë themel të fortë, Pali mbështetet për ta kaluar stafetën e besimit në duart e pasuesit të tij, Timoteut. Ai e nxiti Timoteun sipas të njëjtave parime për shërbesën pastorale, që ai vetë, apostulli i madh, ka themeluar në mundësitë dhe përgjegjësitë e privileguara, për të cilat Perëndia e kishte thirrur atë. Prandaj, duke parë se cili ishte modeli apostolik, ne dallojmë që modeli i vetëm që kemi për shërbesën pastorale, është ai që na është dhënë si shembull nga vetë apostujt. Edhe pse ka një dallim të qartë dhe të dukshëm mes një apostulli (pasi një apostull ishte një nga anëtarët e një grupi të caktuar dhe të papërsëritshëm individësh) dhe një pastori (i cili është njëri prej disa individëve)—edhe pse ka një dallim i cili duhet pranuar, ka gjithashtu pika të qarta ndërlidhjeje, të cilat mendoj se do të bëhen të dukshme përgjatë studimit tonë.

Prandaj, në këtë model për shërbesën pastorale, dua që të dalloni më së pari misionin në të cilin është thirrur pastori. Pali e trajton këtë te Kolosianëve 1:25. Ai thotë kështu për marrëdhënien e tij me kishën—duke menduar më gjerë se kaq, për të gjitha marrëdhëniet në Kolos—ai thotë: “...shërbenjës i së cilës u bëra unë, sipas administrimit të Perëndisë që m’u dha.” Kjo trajton pyetjen themelore “Si bëhet dikush pastor?”. Ose e thënë akoma më mirë: “Si e përcakton Bibla ngjizjen e shërbesës pastorale?”. Përgjigjja është që ju nuk dilni vullnetar. Përgjigjja është: ju nuk bëni zgjedhjen për t’u përfshirë në këtë gjë mes shumë zgjedhjeve të tjera. Për shembull, dikush thotë me vete: “Mendoj se mund të bëj këtë, atë apo këtë tjetrën—ose ndoshta mund të jem një pastor.” Pastaj mendohet për disa çaste dhe thotë: “Mendoj gjithashtu... Po! Mendoj që do të jem një pastor!”. Nuk është kjo mënyra se si ndodh. Nuk e zgjedh pastori

detyrën apo misionin e tij. Shërbesa pastorale jepet nga Perëndia, prej qiellit. Kjo gjë modelohet gjithandej në Shkrime, nga thirrja e Perëndisë dhe e shërbëtorëve të tij në Dhiatën e Vjetër, gjatë gjithë profetëve, dhe pastaj me dishepujt e deri te vetë apostujt. Bibla e bën shumë të qartë që Perëndia është ai i cili e merr iniciativën në gjithë këtë çështje.

Gjatë shtegut të zhvillimit të udhëheqjes sonë, gjatë këtyre viteve të fundit kemi qenë duke punuar me disa libra: një e kemi studiuar me pleqtë e kishës të dielave në mëngjes. Ne kemi studiuar librin *Njihe të vërtetën (Know the Truth)* dhe kjo ka qenë një nga kohët më të mira, të cilën e kam shijuar në këtë kishë. Me ekipin tonë pastoral, kemi qenë duke studiuar një libër të vogël të titulluar *Pastorë dhe mësues (Pastors and Teachers)*. Mirëpo, gjatë studimit të këtij libri, Derek Prime-i thekson këtë gjë të cilën po jua sugjeroj juve. Më lejoni ta citoj:

Këshilla që jepet shpesh është: “Nëse ke mundësi ta anashkalosh hyrjen në shërbesë [pastorale], bëje! Nëse mund të bësh diçka tjetër, bëje!”. Kjo është këshillë e mençur. Nëse është me vend që një burrë t’ia kushtojë veten tërësisht shërbesës së ungjillit, do të ndiejë se kjo është gjëja e vetme që mund të bëjë. John Ryle-i, peshkopi i Liverpool-it nga shekulli i nëntëmbëdhjetë, nuk kishte një ndjesi të hershme thirrjeje për në shërbesë, dhe kur tregoi për vendimin e tij që të hynte në shërbesë, të gjithë u befasuan. Shpjegimi i tij ishte: “U ndjeva i shtrënguar që ta bëj dhe nuk pashë asnjë shteg tjetër të hapur për mua.”¹

Si mund ta dish që je i thirrur në shërbesë pastorale, kur në mënyrë absolute s’mund të bësh asgjë tjetër? Nëse mund të bësh ndonjë gjë tjetër, bëje! Kjo sepse misioni—caktimi—vjen nga Perëndia, prej qiellit, në kohën e duhur, mbi tokë, tek individë të pazakontë.

Ti mund të thuash: “A mendon se çdo pastor është në rolin e vet si pasojë e një caktimi hyjnor?”.

E po, nuk më takon mua të gjykoj. Gjithsesi, mendoj se ka tregues të qartë kur Perëndia e ka

¹ Derek Prime dhe Alistair Begg, *On Being a Pastor: Understanding Our Calling and Work* (1989; ribotuar në Chicago: Moody, 2004), 19.

caktuar dikë në një detyrë, dhe po ashtu ka mospërputhje të dukshme, kur duket që personi thjesht e ka zgjedhur vetë këtë detyrë. Prandaj, djemve të rinj, në jetët e të cilëve Perëndia ka filluar të lëvizë, u them: Vazhdoni ta kërkonti atë, vazhdoni ta ndiqni atë, por kini kujdes që të mos bëheni si disa prej këtyre mësuesve kolosianë, të cilët ishin bërë vetë mësues! Ata të linin mbresa, por ishin edhe të rrezikshëm. Ata ishin si profetët për të cilët foli Jeremia te Jeremia 23, ku vetë Perëndia flet përmes profetit të tij dhe u thotë këtyre individëve: “Unë nuk i kam dërguar ata profetë... por ata kanë profetizuar.”² Në fakt, do të jetë e dukshme për të gjithë, kur një burrë është në vendin që i është caktuar në mënyrë hyjnore.

Pra, modeli është që misioni jepet nga Perëndia; ai nuk është thjesht një zgjedhje e njeriut. Së dyti, mesazhi është një mesazh i dhënë nga Perëndia. Nëse u hidhni një sy vargjeve që lexuam, do të vini re që, te Kolosianëve 1:25, Pali thotë se është përgjegjësia dhe privilegji i tij i qartë—“që t’jua paraqes të plotë fjalën e Perëndisë”—“të plotë”. Me fjalë të tjera, jo thjesht të japë disa predikime të vogla për të krishterë të vegjël—që të mos jetë si pastori për të cilin ishte thënë: “Ai ka dhjetë mijë tekste, por të gjitha predikimet e tij janë njëlloj”³. Prandaj nuk kishte rëndësi se ku ishte në tekst, ju gjithmonë dëgjonit të njëjtin predikim, çfarëdo që të ishte. Thirrja e Palit ishte që ta paraqiste të plotë Fjalën e Perëndisë. Kjo nuk vjen si rezultat i pesë minutave studim të shtunën në mbrëmje. Kjo nuk vjen si rezultat i pesë orëve studim. Kjo vjen si rezultat i orëve të tëra të studimit dhe kjo është pjesë e arsyes që, duke qenë se jam thirrur për t’i ekspozuar vazhdimisht Shkrimet, javë pas jave, pleqtë e kishës, në hirin dhe mirësinë e tyre, jo vetëm që më kanë rrethuar vetë, por edhe me burra të tjerë, duke e dalluar përgjegjësinë e

² Jeremia 23:21.

³ R. C. Lucas, *The Message of Colossians and Philemon: Fullness and Freedom*, The Bible Speaks Today (Downers Grove, IL: InterVarsity, 1984), 92.

veçantë që bie mbi mua dhe duke më mbajtur përgjegjës që ta përmbush atë, pra, faktin që ata presin që unë ta paraqes Fjalën e Perëndisë në tërë plotësinë e saj.

Nuk kam gëzim më të madh. Nuk kam ndonjë dëshirë tjetër. Ky është privilegji i *pamasë* i jetës sime. Zoti më dhëntë jetë, që të arrij të kuptoj në njëfarë mase mrekullinë e asaj se çfarë do të thotë të bëj atë për të cilën jam thirrur! Falë mëshirës së tij shpresoj që predikimi i javës së ardhshme do të jetë më i mirë se ky dhe që muajt në vazhdim do të jenë edhe më të mirë se ata që kanë kaluar. Një nga përfitimet më të mëdha për mua në javët që do të vijnë, do të ishte që thjesht të mos kisha përgjegjësinë e së dielës të ardhshme, të diel pas të diele, pas të diele. S'mund t'jua shpjegoj dot se si është—e di që ka paralele—por është dhuratë e mrekullueshme nga ju për mua, që të më lironi nga ajo përgjegjësi për dymbëdhjetë apo trembëdhjetë javët në vazhdim. Dua që të gjithë ta dini se sa shumë e vlerësoj këtë gjë. Kjo për arsye se dua t'i kushtohem leximit, mendimit, lutjes dhe dëgjimit, që të mund të jem edhe më i aftë për ta përmbushur modelin e shërbesës, pasi më është dhënë një mision dhe më është dhënë një mesazh.

Te Romakëve, Bibla na thotë që mënyra se si ngjizet besimi është që ai, “pra, vjen nga dëgjimi, dhe dëgjimi vjen nga fjala e Perëndisë”⁴. Prandaj, Perëndia përdor Fjalën e tij për t'i sjellë burrat dhe gratë në besim. Dhe Bibla gjithashtu thotë që njerëzit ndërtohen me anë të udhëzimit të Fjalës—që ata bëhen të krishterë të fortë dhe të qëndrueshëm. Prandaj, çdo shërbesë e cila e anashkalon ose e nënçmon vendin dhe përparësinë e mesazhit të plotësisë së shpalljes së Perëndisë, është një shërbesë që, në fund, nuk do të sjellë dobi. Ja pse, për shembull, kur Pjetri u ripërtëri nga Jezusi herët atë mëngjes, kur u takuan bashkë, dhe Jezusi e pyeti tri herë: “A më do ti mua? A më do mua, Pjetër?”. “Po, Zot, ti e di se unë të dua.” Ai i tha: “Kulloti qengjat e mi!

⁴ Romakëve 10:17.

Pjetër, a më do ti mua?”. “Po, Zot, ti e di se unë të dua.” Ai i tha: “Ruaji delet e mia! Pjetër, a më do me të vërtetë?”. “Po, Zot, të dua!” “Kulloti delet e mia!”⁵

Është interesante, apo jo, që përgjegjësia e bariut, në fakt, nuk është që t’i ushqejë delet, në kuptimin që ta marrë barin dhe t’ua ngjeshë në gojë. Ka përgjegjësi të caktuara për qengjat, dhe sidomos për qengjat që nuk janë mirë—që t’i mbajë afër, t’i ushqejë dhe t’u japë qumësht me biberon. Mirëpo, ju nuk i ushqeni delet. Në fakt, gjyshi im ishte bari. Nuk shikoni barinj me desh të mëdhenj në prehër. E keni parasysh? Duke i lëvizur brirët e tyre në një anë, që të mund të lexojnë gazetën dhe t’u thonë: “Hajt, pra! Hajeni barin, hajeni barin!”. Përgjegjësia e bariut është t’i udhëheqë delet në kullotë, dhe *ato* hanë. *Ato* hanë. Prandaj, pyetja në të vërtetë është nëse barinjtë në këtë kishë po ju udhëheqin në kullota. Pastaj, pyetja tjetër është: A po kullotni ju? Nuk presim që delet e pjekura t’i ushqejmë me lugë apo me biberon.

Pyetja *reale* është kjo: Në mesazhin që po shpallet, a janë idetë e njeriut apo vetë e vërteta e Fjalës së Perëndisë? Sepse, në Kolos *kishte* njerëz të cilët shkonin pas lloj-lloj gjërash. Prandaj, në vargun 8 të kapitullit të dytë, Pali thotë: “Tregoni kujdes se mos ndokush ju bën pre të tij me anë të filozofisë dhe me mashtrime të kota, sipas traditës së njerëzve, sipas elementeve të botës dhe jo sipas Krishtit.” Mos lejoni askënd që të vijë dinakërisht te ju dhe t’ju japë një thes me broçkulla! Sigurohuni që ai burrë është një burrë me një mision, dhe sigurohuni gjithashtu që mesazhi që ai sjell, të ketë qëllimin që t’ju paraqesë Fjalën e Perëndisë *në tërë plotësinë e saj*, varg pas vargu, rresht pas rreshti, kapitull pas kapitulli—ndryshe nga profetët e rremë të Jeremia 23, për të cilët thuhet: “Unë nuk i kam dërguar ata profetë... por ata kanë profetizuar.”

Metodologjia është gjithashtu e qartë. Pali është një predikues. Ai po u paraqet atyre, siç thotë në vargun 1:25, “fjalën e Perëndisë”, dhe në vargun 28, ai po u shpall atyre gjithë sa kanë

⁵ Gjoni 21:15–18 (parafrazim).

nevojë. Ai po i qëndron besnik thirrjes së tij. Kjo është pikërisht ajo që na nevojitet; kjo është mënyra se si duhet ta vlerësojmë se sa mirë po ecin gjërat. Te kapitulli 20 i Veprave, ai thotë këtë për shërbesën e tij mes efesianëve: “...sepse nuk u tërhoqa për të mos ju treguar gjithë këshillën e Perëndisë.”⁶ “Nuk ju fsheha asgjë. Nuk u përpoqa t’i zbukuroja gjërat. Nuk u përpoqa të isha ai tipi i pëlqyeshëm. Nuk jam përpjekur t’ju bëj që të më pëlqeni. Ka gjëra të cilat janë të dhimbshme. Ka gjëra të vështira për t’u pranuar”, thotë ai. “Por unë jam përpjekur—me aq sa ju ma njihni zemrën—që t’ju shpall gjithë këshillën e Perëndisë që”, ashtu siç thotë Pjetri, “edhe pas largimit tim, ju të mund t’i kujtoni gjithnjë këto gjëra.”⁷ Kjo është prova reale.

Derek Prime-i shkruan sërish për këtë gjë dhe thotë:

Nuk është e lehtë të jemi të ekuilibruar në prezantimin tonë të së vërtetës së Perëndisë. William Burns-i, një misionar i hershëm skocez në Kinë, shkroi në ditarin e tij: “Sa e vështirë është që t’i bashkohesh në raportin e duhur doktrinën përlënëse të paaftësisë së njeriut për të ardhur te Krishti pa rilindjen dhe ofertën falas të ungjillit, e cila është instrumenti moral që përdoret nga Perëndia në konvertim! Oh! Frymë e Jezusit, Shpëtimtarit tim, më udhëhiq mua, një mëkatar të mjerë, të paditur dhe krenar, në përjetimin e këtij misteri madhështor të hirit, që ta di se si duhet t’ua shpall ungjillin tënd të lavdishëm mëkatarëve të tjerë të humbur si unë!”⁸

Dëshiroj që ajo lutje të jetë edhe lutja ime: “Oh! Frymë e Jezusit, Shpëtimtarit tim, më udhëhiq mua, një mëkatar të mjerë, të paditur dhe krenar, në përjetimin e këtij misteri madhështor të hirit, që të jem në gjendje, në forcën e misionit, me qartësinë e mesazhit, të mos kem turp për metodologjinë!”.

Është interesante, apo jo, që Bibla ka kaq shumë për të thënë në lidhje me predikimin e Fjalës së Perëndisë. E megjithatë, ne jetojmë në një kohë kur, nga të gjitha gjërat që ndodhin në kishë, asgjë tjetër nuk është nënçmuar më shumë sesa predikimi i Fjalës së Perëndisë. Njerëzit

⁶ Veprat 20:27.

⁷ 2 e Pjetrit 1:15.

⁸ Prime dhe Begg, *On Being a Pastor*, 53.

thonë: “Njerëzit nuk dëgjojnë dot predikime të gjata. Njerëzit nuk mendojnë më në mënyrë logjike. Mendimet e tyre janë të shpërndara. Ata lexojnë *USA Today*. Ata nuk lexojnë *New York Times*. Do të ishte sfidë e madhe për ta që të lexonin *London Times*; ajo ka shumë fjalë dhe do t’u nevojitet fjalori për ta lexuar. Prandaj, si do të jeni në gjendje vallë të ndërtoni një kishë me një metodologji të tillë? A nuk mendoni se duhet të tërhiqeni pak, t’i zbusni gjërat, të futni ndonjë dramë të shkurtër, t’u kërkoni vajzave të bëjnë ndonjë kërcim, të luani pak me dritat dhe ta bëni argëtuese? Në fund të fundit, jeta është e mërzitshme dhe pa gjallëri. Sigurisht që ne nuk do të mbështetemi në këtë metodologji së cilës i ka kaluar koha. Pse ta bëjmë vallë?”.

Përgjigjja është: Sepse na është *thënë* ta bëjmë. Është kaq e thjeshtë dhe e drejtpërdrejtë. *Çfarë bëri Pali* kur shkoi në qytetin e Korintit, i cili mbizotërohej nga tempulli i Afërditës, me një mijë kurtizane fetare nëpër rrugët e tij mbrëmjeve, duke e mbushur këtë qytet me prostitucion; kur ai hodhi vështrimin në horizont dhe pa tempullin e Afërditës, në të cilin mbizotëronte dhe ushtrohej homoseksualiteti; kur ai shërbente në krahinën e qeveritarëve romakë, të cilët ishin vetë homoseksualë të deklaruar; kur ai rrethohej nga një grup konsumatorësh të cilët ishin të interesuar që të ndodhnin gjëra dramatike dhe spektakolare, si dhe fjalime të fuqishme? Ai tha: “Kur erdha te ju, nuk erdha me fjalë mbresëlënëse, me urtësinë e njeriut dhe as me oratori të shquar. E pranoj që judenjtë kërkojnë një shenjë dhe grekët kërkojnë urtësi. I vlerësova pritjet e konsumatorëve, e kuptova qartë se çfarë donin ata, dhe vendosa të mos u jepja *asgjë* nga ato që donin. Përkundrazi, kur erdha te ju, erdha me dobësi, me frikë dhe me dridhje të madhe. Nuk erdha me fjalë të mençura dhe mbresëlënëse, pasi vendosa të mos di gjë tjetër mes jush, përveç Jezu Krishtit, edhe atë të kryqëzuar.”⁹

⁹ 1 e Korintasve 2:1–3 (parafrazim).

Pse? Sepse kjo është përgjigjja e vetme për atë adoleshentin e mërziur. Në fund të fundit, kjo është përgjigjja e vetme për biznesmenin krenar dhe egoist. Kjo është përgjigjja e vetme për familjen e copëtuar dhe për kulturën që po shkatërrohet. Bota thotë: “Bëj diçka dramatike!”. Kisha në shumë vende thotë: “Bëj diçka politike!”. Dua të dini që për tridhjetë vjet, kam bërë atë që po bëj, mbi bazën e këtij modeli për shërbesë, dhe nëse Perëndia do të më japë edhe tridhjetë vjet të tjerë, dua ta dini që ka për të qenë po aq e mërziqshme. Është i njëjti mision. Do të jetë i njëjti mesazh dhe e njëjta metodologji. Nëse do të jetë ndryshe nga çfarë dëshiroj, ashtu qoftë! Mirëpo, unë nuk kam asnjë synim tjetër, nuk kam mision tjetër nga ai që kam marrë, nuk kam mesazh tjetër nga ai që duhet të shpall, dhe nuk kam asnjë model tjetër metodologjie apostolike, përveç atij që më është dhënë.

Miq të dashur, dua që të kuptoni se të njëjtën perspektivë e kanë edhe kolegët e mi.

Qëllimi i shërbesës së pastorit

Sapo kemi thënë pak gjëra në lidhje me modelin e shërbesës së pastorit. Le të kalojmë pak kohë me qëllimin e shërbesës së pastorit. Cili është qëllimi i shërbesës së tij? Nëse sipas asaj që kemi vënë re, qëndrimi i tij është që ta bëjë plotësisht të njohur Fjalën e Perëndisë, ai është po aq i interesuar—dhe kështu thotë—që t’i shohë njerëzit e Perëndisë të bëhen plotësisht të pjekur. A nuk po e thotë Pali këtë në vargun 28? “Që ne e kumtuam, duke e paralajmëruar dhe duke e mësuar çdo njeri me çdo urtësi, që”—kjo është një pjesë fjalie *hina* në Greqisht—“që ta paraqesim çdo njeri të përsosur—ose të pjekur—në Krishtin Jezus.”

Frazeologjia që përdor Pali këtu, është në kohën e tashme të vazhduar. Me fjalë tjera, ai po flet për një veprim të vazhdueshëm dhe që është bërë zakon. Ai nuk po flet për një qasje “bjeri t’i biem”, sipas së cilës gjithçka transformohet si rezultat i një të foluri të hollë dhe

rezultateve të menjëhershme dramatike. Ai po flet për atë që ndodh gjatë një periudhe kohore. Nëse ka ndonjë gjë të cilën e kam mësuar gjatë njëzet e një viteve të fundit në shërbesën pastorale, është kjo: bën mirë të shërbesh duke qenë i vetëdijshëm për historinë. Ajo që dua të them me këtë, është thjesht kjo (këtë ua them vazhdimisht kolegëve të mi): pavarësisht se dëshirojmë të kemi një mundësi të madhe në këtë moment në histori, gjithë sa mund të na ketë thirrur Perëndia që të bëjmë në këtë moment, është që të rrimë me një këmbë jashtë derës, në gatishmëri për dikë që do të vijë pas nesh, i cili do të bekohet dukshëm dhe që do të përjetojë një mbledhje të madhe shpirttrash—që, qofshim apo jo të suksesshëm në dukje në bazë të numrave, apo sipas çfarëdo kriteri që mund të përdorin njerëzit, të mos e përdorim këtë si mënyrën tonë personale të vlerësimit. Metoda që *përdorim*, është të shohim nëse njerëzit që na janë besuar nën kujdesin tonë, po rriten në pjekuri—apo nëse kemi një bashkësi njerëzish që gjithmonë kanë nevojë t’i mbash për dore, që nuk largohen shumë nga dera dhe që nuk po përgatiten të dalin dhe të ndajnë besimin e tyre.

Përgjegjësia e një babai dhe një nëne është t’i përgatisin fëmijët e tyre për ditën kur, pasi t’ua kenë hequr mbështetjen emocionale, sigurinë financiare e kështu me radhë, fëmija të ketë mundësi të vazhdojë të ecë vetë në jetë. Pali thotë: “Ky është qëllimi im.” Ja pse, në vargun 28, ai thotë: “duke e paralajmëruar çdo njeri”; pra, që të korrigjonte përmes udhëzimit dhe paralajmërimit. “Prandaj jap mësim kështu siç bëj.” Në të gjitha këto vende, ai dha mësim derisa e treti veten—jo sepse i pëlqente të dëgjonte zërin e tij, por sepse ishte i bindur për mesazhin.

E keni idenë sa shumë lodhem duke e dëgjuar zërin tim? E keni menduar ndonjëherë këtë? Ju thoni: “E po, e dëgjojmë *ne*.” Po, por unë e dëgjoj *gjithë kohën*. Dhe tani, falë organizatës “Truth for Life”, e dëgjoj çdo ditë, kur jam në zyrë, teksa eci korridoreve, kur dal nga studioja e radios, ndërsa prodhohen emisionet. Nuk jam i magjepsur nga tingulli i zërit tim.

Nuk rrëqethem nga cilësia e mesazheve. I ruaj, në mënyrë që të qaj për to kur mendoj se sa të dobëta kanë qenë shumë prej tyre. Sepse çështja është kjo që thotë ky varg, të cilin e kemi vendosur në një nga gurët e qoshes kur hyn brenda: “Perëndia ka planifikuar ta lartësojë Fjalën e *tij* dhe emrin e *tij* përmbi çdo gjë.”¹⁰ Prandaj, çështja më e rëndësishme është nëse njerëzit të cilët po ushqehen, po bëhen edhe më të pjekur; nëse ata po e bëjnë lidhjen mes doktrinës dhe dishepullimit; nëse besimi i tyre po nis të funksionojë; nëse po e kuptojnë pse udhëzimi i Fjalës së Perëndisë është aq jetik për rritjen e tyre si të krishterë.

Dua ta dini që kjo është një përleshje. Është përleshje të jesh njeri që lutet. Është përleshje të jesh pozitiv. Është përleshje të vazhdosh përpara, nën dritën e pengesave dhe nën dritën e shkurajimeve. Kur njerëzit për të cilët menduat se ishin bërthama e ekipit tuaj, nuk duken më vërdallë, madje nuk vijnë as në stërvitje. Kur njerëzit të cilët menduat se mund të mbështeteshit gjithmonë, ju kthejnë shpinën dhe largohen nga jeta juaj. Është përleshje. Nuk e them këtë që të më ngushëlloni. E them vetëm për t’u treguar i sinqertë. Është përleshje të qëndrosh në shërbesë pastorale në një kishë, javë pas jave, në vazhdimësi.

Pse ta bëni? Si mund ta bëni? Përgjigjja gjendet në varg. Sepse në vargun 29, ai thotë që është duke “u munduar” jo me energjinë e *tij*, por me energjinë e *Perëndisë*! Sepse në fund të fundit, kjo nuk është beteja e njeriut—që të mundohet. Fuqizimi i Perëndisë na jep aftësinë për të vazhduar. Kjo është po aq e vërtetë për ju sa edhe për mua.

Për aq kohë sa qëllimi im në shërbesën time pastorale është që t’ju shoh të pjekur, unë ndaj të njëjtën bindje me Palin, që këto gjëra duhet të ndodhin—sipas Kolosianëve 2:2—qëllimi im është, i pari, që ju të mund të “ngushëlloheni” në zemrat tuaja; që ju të inkurajoheni; që në thelb të gjithçkaje, ju të forcoheni, të nxiteni dhe të ndërtoheni. Madje edhe kur t’ju jepet një

¹⁰ Psalmi 138:2 (parafrazim).

qortim i fortë, ta kuptoni se qëllimi është që të inkurajoheni. Edhe kur të na duhet të qortojmë, të paralajmërojmë dhe të flasim prerazi, prapëseprapë, njerëzit e Perëndisë ta kuptojnë që Fjala e tij vjen për të na inkurajuar. Ja pse ajo kënga e dashur që kemi qenë duke mësuar nga Filipianëve 2:1, është aq me vend në bashkësitë tona: “Pra, në qoftë se ka ndonjë ngushëllim në Krisht, ndonjë ngushëllim dashurie, ndonjë pjesëmarrje të Frymës, ndonjë përdëllim e dhembshuri, atëherë e bëni të plotë gëzimin tim, duke pasur të njëjtin mendim.” Cili është burimi i inkurajimit? Është të qenët të bashkuar me Zotin Jezu Krisht. Në mëshirën e tij, Perëndia ka caktuar që inkurajimi të vijë brenda trupit të Krishtit nga disa burime.

Më pëlqejnë shumë disa prej heronjve të vegjël të Dhiatës së Re. A nuk ju pëlqejnë edhe juve? Mezi pres që të takohem me djaloshin Tikik. Së pari, emri i tij më pëlqen. Nuk do t’ia vendosja emrin Tikik djalit tim, por sërish më pëlqen si emër, për shkak të tingullit që ka: Tikiku. Ndoshta emrin e shkurtër ia vendosën “Tiku”. Jam i sigurt që nuk e quajtën “Kusi”. Ai përmendet tek Efesianëve 6:21: “Por, që ta dini edhe ju se si jam dhe çfarë bëj, Tikiku, vëllai i dashur dhe shërbenjësi besnik në Zotin, do t’jua bëjë të ditur të gjitha; të cilin e dërgova pikërisht për këtë te ju, që të dini për gjendjen tonë dhe *që ai të ngushëllojë zemrat tuaja.*”¹¹ Të njëjtën gjë e shihni te Kolosianëve 4:8: “Unë e dërgova [Tikikun] te ju pikërisht për këtë arsye, që të njohë gjendjen tuaj dhe *të ngushëllojë zemrat tuaja.*”¹²

Sigurisht që është e qartë se Pali nuk ishte në gjendje që t’u ofronte *personalisht* të njëjtin nivel inkurajimi të gjithë atyre të cilëve u shkroi, në kishat që ai themeloi. Nuk do të ishte pritje realiste nga ana e njerëzve të cilët ishin nën kujdesin dhe mësimdhënien e tij, që të ndiheshin sikur nuk duhej të ishin në këtë pozitë, nëse nuk inkurajoheshin *personalisht* si rezultat i

¹¹ Efesianëve 6:21–22.

¹² Kolosianëve 4:8. Shkronjat e pjerrëta janë shtuar.

ndërveprimit *personal*. Ju kam thënë më parë se treguesi më i madh i dashurisë time për ju si bashkësi do të jetë nëse unë e përmbush thirrjen time, pra, që ta studioj Biblën dhe ta sjell rregullisht ushqimin për ju në një mënyrë të prekshme. Në mënyrë të ngjashme, aftësia ime për t'ju inkurajuar duhet të vijë më së shumti përmes këtij instrumenti.

Shpresoj që në vështirësitë personale, në sprovat e jetës dhe vdekjes, në martesë dhe në gjithë këto gjëra, të jem për ju një pastor sipas mundësive të mia. Kjo është ëndja e zemrës sime, është dëshira dhe thirrja ime. Mirëpo, ka shumë kohë qëkam arritur në përfundimin se është e pamundur që, në një bazë ndërpersonale, unë t'i përmbush pritshmëritë tuaja ndaj meje në lidhje me inkurajimin personal. Duke e pranuar që kjo është një nga arsytet që Perëndia i ka motivuar pleqtë e kësaj kisha, jo vetëm në përfshirjen e tyre personale në shërbesën pastorale, por gjithashtu që të më rrethojnë edhe mua me një ekip pastoral. Kështu, inkurajimi mund të vijë jo vetëm nga Pali, por edhe nga Tikiku, si dhe nga të tjerët.

Sigurisht që nuk është e pazakontë që njerëzit të më thonë se kanë nevojë të flasin me mua. Është gjithashtu po aq e zakonshme që unë t'u them: “A jeni të sigurt?”. Dhe kur ata më tregojnë se për çfarë duan të flasin, i drejtoj te dikush tjetër. Është shumë e vështirë që t'i bind se nuk jam thjesht duke u përpjekur ta lehtësoj veten nga barra të cilat nuk dua t'i mbaj, por, në fakt, kam një Tikik këtu, i cili mund ta trajtojë atë çështje shumë herë më mirë nga unë dhe do të jetë në gjendje ta inkurajojë zemrën e tyre. Duke qenë se e di që ju *doni* të inkurajoheni, në fakt, po ju ruaj duke mos ju dhënë mundësinë të flisni me mua.

Ju me të cilët kam qenë në vajtimin tuaj, e dini se unë mund të luaj rolin e pastorit për njerëzit në atë situatë. Ju që kam pasur privilegjin t'ju martoj, e dini se mund të bëj atë që pritet nga unë, dhe sa më shumë vjet kalojnë, aq më tepër më bën për të qarë kjo gjë. Ju që jeni përballur me vështirësi në përjetimin tuaj personal—në martesë e kudo tjetër—e dini se unë do të

jem pranë jush me aq sa kam mundësi. Mirëpo, realiteti është që shumë prej jush janë shumë herë më të zotë se unë në këto gjëra. Ja pse përgjegjësia ime është t'i ndërtoj shenjtorët, që pastaj ju të bëni veprat e shërbesës.

Prandaj, po të mos kem ardhur në shtëpinë tuaj, nuk është sepse nuk ju dua. Arsyeja është thjesht që nuk e di se ku jetoni! Dhe nëse nuk kam ngrënë një vakt me ju, nuk është për shkak se nuk ju pëlqej. Nëse kam ngrënë një vakt, nuk ka të ngjarë të ketë ndodhur, sepse ju pëlqej më tepër nga të tjerët. E kuptoni? Arsyeja është thjesht që, në njëfarë mënyre, ka pasur raste të tjera të cilat kanë bërë që gjërat të ishin kështu. Me aq sa di unë, nuk kam “miq të veçantë” në kishën “Parkside” (*Parkside Church*). Më vjen keq për ata nga ju që gjithmonë menduan se ishin tepër të veçantë për mua! Tani sapo zbuluat që nuk jeni. Në njëfarë mënyre të çuditshme, këtë po e them si inkurajim. Ju nuk jeni më pak të rëndësishëm për mua sesa herën e fundit kur ishim bashkë, por jeni më të rëndësishëm se aq. Jam përpjekur me të gjitha aftësitë e mia që të jetoj kështu. Gjithsesi, mjaft fola për veten.

“Dua që të ngushëlloheni në zemrat tuaja; dua që të jeni të bashkuar në dashuri.” Këtë thotë ai: “të bashkuar në dashuri”. Jo në një sentimentalizëm të dobët, por në një dashuri të formuar nga e vërteta, duke u siguruar që ne ta “themi të vërtetën në dashuri”—Efesianëve 4:15; duke u siguruar që ne të jemi të bashkuar mbi bazën e kuptimit tonë për të vërtetën e Perëndisë, si dhe mbi gatishmërinë tonë për të thënë të vërtetën. Kurdoherë që brezi i së vërtetës nuk vendoset në armaturë, rezultati është pështjellimi. Dashuria dhe e vërteta janë gjithmonë të ndërthurura. Është shumë e rëndësishme që ju t'i thoni të vërtetën *njëri-tjetrit*—që kur keni shqetësime për një person tjetër—për një vëlla apo motër—të flisni me atë person. Është e rëndësishme që kur t'ju thuhet e vërteta, të reagoni me ndershmëri dhe të mos shtireni në

heshtjen tuaj. Dështimi për ta bërë këtë gjë do ti hapë udhën një infeksioni të keq viral, i cili, herët a vonë, do të vërë poshtë trupin.

Te Kolosianëve, Pali thotë: “Dua që të inkurajoheni në zemrat tuaja, dua që të jeni të bashkuar në dashuri dhe dua që të jeni të plotë në të kuptuarit tuaj.” Në fakt, dy të parat përgatisin udhën për një të kuptuar të plotë. Ai thotë: “Zemrat e ngushëlluara dhe të qenët të bashkuar në dashuri u hap udhën pasurive të të kuptuarit të plotë.” Sepse, nëse nuk jeni ngushëlluar në zemrat tuaja dhe nëse nuk jeni të bashkuar në dashuri, do të keni një qëndrim të keq. Dhe kur keni një qëndrim të keq, nuk mund ta pranoni Fjalën e Perëndisë. Kur nuk mund ta pranoni Fjalën e Perëndisë, nuk mund të keni një të kuptuar të plotë. E gjithë kjo përputhet në mënyrë të përsosur. Ja pse ne mundohemi fort që t’ju themi: “Doktrina—apo mësimi i Biblës—është jashtëzakonisht e rëndësishme.” Mund të bëjmë seri predikimesh të ndryshme nga këto që po bëjmë. Mund të bëjmë ashtu siç bëjnë shumë vende të tjera, që thjesht të themi: “Si të bësh këtë” e “Si të bësh atë”, dhe javës tjetër të themi: “Si të jesh babai i përsosur” dhe pas saj, “Si të jesh bashkëshorti i përsosur”, e kështu me radhë. Herë pas here e bëjmë, dhe do ta bëjmë në klasa e në mënyra të ndryshme. Mirëpo, këtë nuk do ta bëjmë dietën bazë.

Arsyeja është se, edhe pse ka shumë burra që ndihen se ajo për të cilën kanë nevojë është një kurs se si të jenë bashkëshorti i përsosur ose si të jenë lloji i duhur i babait, në fakt, ajo për të cilën ke nevojë është një kurs në doktrinën biblike. Ju keni nevojë që të kuptoni se kush është Perëndia dhe se çfarë është njeriu në marrëdhënie me Perëndinë. Sepse, sapo të filloni ta jetoni këtë—sapo të filloni të kuptoni tre kapitujt e parë të Letrës Drejtuar Romakëve dhe të kuptoni që të gjithë njerëzit janë përgjegjës para Perëndisë,¹³ dhe pastaj të kuptoni mrekullinë e drejtësisimit, më tej të kuptoni se çfarë do të thotë të shenjtërohesh dhe të rritesh në hirin dhe në njohjen e

¹³ Shih Romakëve 3:19.

Krishtit,¹⁴ pastaj të kuptoni se nuk ka “asnjë dënim për atë që janë në Krishtin Jezus”,¹⁵ dhe të kuptoni që “të gjitha gjërat bashkëveprojnë për të mirë për ata që e duan Perëndinë”¹⁶—papritur, kur filloni ta krijoni gjithë këtë strukturë madhore, aftësia juaj për të qenë bashkëshort dhe baba, si dhe gjithë këto gjëra të tjera, do të marrin drejtim. Kjo nuk do të thotë që nuk do të përfitoni nga librat e tjerë apo që nuk keni nevojë për përgjigje për pyetjen tuaj. Por ajo nuk është realisht pyetja juaj!

Në këtë moment, kisha në Shtetet e Bashkuara të Amerikës është njëfarë përjetimi i dorës së tretë—një tufë strategjish pragmatike “si të”. Kisha është afër rrëzimit të saj. Kjo po ndodh sepse njerëzit nuk po kalojnë kohë për t’i hedhur si duhet themelet e doktrinës biblike. Menjëherë sa të shpërthejnë era dhe valët e të përplasen mbi këtë shtëpi, ajo do të rrëzohet me një shkatërrim të madh.¹⁷

Nuk është gjë shumë spektakolare të kalosh një kohë të tillë me themelet. Nuk është aq spektakolare të përjetosh një rritje kaq të ngadaltë. Nuk është edhe aq spektakolare që t’i bësh gjërat në këtë mënyrë. Arsyeja e vetme është sepse qëllimi ynë kryesor është që ju të ngushëlloheni në zemrat tuaja, të bashkoheni në dashuri dhe të jeni të plotë në të kuptuarit tuaj. Ja pse në vargun 4, Pali thotë: “Dhe ju them këtë, që askush të mos ju gënjejë me fjalë joshëse.”

A nuk është interesante kur fëmijët tuaj kthehen në shtëpi nga një udhëtim—një nga rastet e para kur shkuan në pazar ose në një treg fshatar dhe kishin pak para në xhep? Ata kthehen dhe të thonë se si bënë një blerje shumë të mirë; personi u kërkoi 15 dollarë, pastaj tha që nuk do t’u merrte 15, por 12 dollarë. Më pas e uli çmimin nën 12 dollarë, derisa arriti në 5

¹⁴ Shih 2 e Pjetrit 3:18.

¹⁵ Romakëve 8:1.

¹⁶ Romakëve 8:28.

¹⁷ Shih Mateu 7:27; Luka 6:46–49.

dollarë. Dhe fëmijët jua tregojnë sendin për të ardhur keq, që kanë blerë dhe ju kuptoni që ai nuk vlen as një dollar e gjysmë. Ata janë mashtruar nga fjalët lajkatore. Pra, çfarë bëni ju? Ju përpiqeni të flisni me ta, të flisni për përjetimin dhe u tregoni, i udhëzoni dhe i maturoni, që të mos ua hedhin sërish.

Shumë të dashur, kështu është edhe kjo gjë për të cilën po flasim. Ndërsa mendoni për udhëzimet e Fjalës së Perëndisë nga katedra e predikimit javë pas javë—sidomos kur nuk jam me ju—dëgjoni: mësoni t’i shqyrtoni të gjitha mësimet mbi vërtetësinë e përmbajtjes së tyre dhe jo mbi bazën e paketimit tërheqës! Mësoni si ta vlerësoni mësimin në bazë të vërtetësisë së përmbajtjes së tij, jo mbi bazën e paketimit tërheqës! Asgjë nuk është më e rrezikshme sesa arsyetimi i dobët, i ndërthurur me të folurit shpejt. Nëse një bashkësi nuk është pjekur dhe udhëzuar në aspektet e doktrinës biblike, atëherë ata do të bien pre e arsyetimit të dobët, të ndërthurur me të folurit shpejt.

Kënaqësia e shërbesës së pastorit

Mendimi i fundit për të cilin do të flasim, është kënaqësia e shërbesës së pastorit. Cila është kënaqësia në shërbesë? Ka kaq shumë kënaqësi sa mund të mbetemi këtu tërë ditën. Mirëpo, kënaqësia që ai përmend në vargun 5, është shumë e qartë. Ai thotë: “Sepse, edhe pse në mish nuk jam aty, në frymë jam bashkë me ju dhe gëzohem duke parë rregullin dhe qëndrueshmërinë e besimit tuaj në Krishtin.”

Ai përdor dy metafora ushtarake në këto folje—apo ndajfolje. Rregulli të cilit i referohet Pali, është rregulli i njerëzve të radhitur në ushtri. Ky rregull është e kundërta e shpërndarjes kaotike. Unë nuk kam shërbyer kurrë në ushtri; e kam dëgjuar babanë tim derisa jam mërzitur tek më ka treguar për kohën kur ka shërbyer në ushtri, prandaj ndihem sikur të kem qenë vetë atje. Ama këtë e di: në kohën e karantinës, në periudhën e trajnimit—nëse e di saktë—rreshteri nuk i

merr rekrutët dhe t'u thotë shokëve të tij: “E dini çfarë? Ky është Xhorxhi. Ai ka një qese me petulla. Ky tjetri është Fredi. Ai do të na sjellë kafën dhe limonadën, çfarëdo që t’ju pëlqejë. Ajo që dua të bëni është kjo, dua që të gjithë të mblidheni bashkë dhe të njiheni me njëri-tjetrin dhe t’i tregoni gjëra njëri-tjetrit. Dua që të filloni ta pëlqeni njëri-tjetrin dhe të jeni si një grup i lumtur kampistësh. Pastaj, në fund, unë do të vij pas disa ditësh dhe kur të jeni të gjithë të bashkuar në mënyrë të përsosur, të inkurajuar dhe të përkushtuar, atëherë do të shohim nëse mund të shkojmë dhe të luftojmë—të luftojmë realisht në luftë.”

Kjo është një ide qesharake, apo jo? Çfarë bën rreshteri? Ai thotë: “Dakord, djema! Mua më quajnë Fredi. Unë jam rreshteri juaj i parë. *Ulu*, Xhouns (Jones)! Dhe *mbylle gojën!* Tani je në ushtri.” Pastaj, ai u kërkon një përkushtim absolut ndaj urdhrave të tij. Ai nuk e vret hiç mendjen nëse Fredi e pëlqen Billin, apo nëse Billi do që ta kalojë gjithë jetën me Rodnin. Ai as që e mendon këtë gjë. Kjo ndodh sepse ai ka një betejë për të luftuar, ka një ushtri për të disiplinuar, dhe ata duhet të jenë *të rregullt*.

Sapo të organizohen në rregullsi nën urdhrat e oficerit, në bindje ndaj urdhrave që u jepen, ata dalin në luftë dhe e kuptojnë se kush është armiku *real*. Në këtë çast ndodhin disa gjëra. Së pari, ata nuk luftojnë *njëri-tjetrin*. Ata nuk luftojnë njëri-tjetrin. Gjatë kohëve të armëpushimit, kur u jepet mundësia të luajnë ping-pong etj., ushtritë mund ta luftojnë njëra-tjetrën, por nuk mund ta bëjnë këtë kur janë në grykë të mitralozit. Sa herë që një kishë lufton me veten, ju garantoj për një gjë me një siguri absolute: kisha nuk po e dallon më *armikun real*.

Ja një gjë interesante që ndodh: Nga ajo rregullsi dhe nga ai përkushtim i bashkuar ndaj oficerit komandues dhe ndaj urdhrave, çfarë shihni kur shkoni në McDonalds dhe aty janë një grup pleqsh me kapelet e tyre plot medalione? Do të shihni që kur ata hapin portofolat, shpesh nxjerrin fotografi të vjetra nga koha kur ishin në ushtri, fotografi me cepat e grisur—të burrave të

cilët nuk i kanë takuar për dyzet e pesë vjet, të cilët i donin fort, jo sepse të dy shkuan në të njëjtën shkollë, jo sepse të dy kishin të njëjtat interesa në jetë, jo sepse kishin një qasje të njëjtë ndaj gjërave, por sepse ishin thirrur të shërbenin nën të njëjtat urdhra.

Doni të kuptoni se çfarë do të thotë të jeni përsosmërisht të bashkuar në një mendje? Nënshtrijuni oficerit komandues dhe kushtojuni vëmendje urdhrave që janë lëshuar. Do të bësh miq si kurrë më parë. Do të zini miqtë më të mirë që keni pasur ndonjëherë në jetën tuaj. Do të bëni miq për përjetësinë. Qëndroni të palëkundur! Ai thotë: “Jam shumë i kënaqur. Jam shumë i kënaqur teksa shoh sa të rregullt jeni dhe jam i ngazëlluar të shoh sa i qëndrueshëm që është besimi juaj.”

Na mbaroi koha. Gjithmonë lutem për një gjë për fëmijët e mi. Gruaja ime e di, sepse kjo tashmë është kthyer në një klishe në lutjet e mia; jam i sigurt që edhe ju keni klishe në lutjet tuaja. Mirëpo, kur unë lutem për fëmijët e mi, gjithmonë lutem për të njëjtën gjë; Lutem edhe për gjëra të tjera, por gjithmonë lutem kështu: “Zot, të lutem që fëmijët e mi të mund të rriten duke të dashur ty dhe duke të të shërbyer ty. Çfarëdo tjetër që të ndodhë, kudo që të shkojnë, çfarëdo ndikimi që të kenë, çfarëdo gabimesh që mund të bëj unë, çfarëdo dështimesh që mund të kem si baba, lutem që në mëshirën tënde të madhe, ata të rriten thjesht duke të të dashur dhe duke të të shërbyer ty.” Kjo është pikërisht ajo për të cilën lutem për fëmijët e mi këtu në kishën “Parkside”. Çfarëdo tjetër të ndodhë, lutem që ju të rriteni duke e dashur Zotin Jezus, ashtu siç po bëni tani. Kënaqësitë më të mëdha në shërbesën pastorale, në vetëdijen për pamjaftueshmërinë tonë për këtë detyrë, është që të sigurohem që fëmijët tanë po ecin në të vërtetën.¹⁸

¹⁸ 3 e Gjonit 1:4 (parafrazim).

Në provaninë dhe mirësinë e tij, Perëndia më dha një inkurajim të vogël në lidhje me këtë çështje, madje që pas takimit tonë të parë. Dikush erdhi pas meje sipër shkallëve në zyrën time. Gjithashtu, arsyeja pse nuk vij t'ju takoj te dera ndërmjet takimeve, është sepse kam frikë ta bëj. Kam frikë se ndonjëri prej jush do të më bëjë një pyetje e cila do të më shpërqendrojë krejtësisht nga përgjegjësia që do të më duhet të përmbush. Kjo është. Përndryshe, do të kaloja kohë me ju, sidomos po të më qerasni me petulla. Mirëpo, kjo është arsyeja pse shkoj dhe fshihem. E po, kësaj here njerëzit më ndoqën nga pas dhe trokitën në derën e zyrës sime. Hodha vështrimin nga muri dhe thashë me vete: “Edhe kjo më duhej.” U përgjigja: “Po?”. Ata hynë brenda—hynë për të më thënë se afërsisht dy vjet e gjysmë më parë, kishin kërkuar për një kishë, kishin kërkuar një vend ku Perëndia do t'u fliste në zemër. Ata ishin gati të transferoheshin për të jetuar në Indiana. Ata erdhën thjesht për të thënë: “Faleminderit, sepse këtu dëgjuam mesazhin, këtu u rritëm në pjekuri dhe këtu e kuptuam që këto gjëra janë absolutisht të rëndësishme.”

Ja edhe një mendim i fundit. Do të habiteshit nëse do të largoheshit pa këtë—sidomos kur t'ju them se çfarë është. Cila do të jetë sfida më e madhe për këtë bashkësi gjatë dymbëdhjetë apo trembëdhjetë javëve të ardhshme? Jo mungesa ime. Sfida më e madhe do të jetë takimi i së dielës në mbrëmje, sepse e kam vënë re, kam parë shifrat kur nuk kam qenë këtu. Ju që keni frikë nga unë dhe vini në takimin e mbrëmjes sepse keni frikë që do t'ju vij në shtëpi për një vizitë ditën e hënë, duket qartë që nuk jeni aq të frikësuar nga personi i cili zë vendin tim, prandaj nuk vini në takim. Kam një fjalë nxitjeje për ju: A do të vendosni me lutje që të përkushtoheni për të ardhur në takimet e adhurimit në mbrëmje gjatë muajve të verës? Pasi ta keni marrë këtë zotim për të ardhur në takimet e mbrëmjes, a mund ta përshtatni orarin tuaj për ta bërë të mundur këtë gjë, në vend që ta shihni takimin e mbrëmjes si një nga zgjedhjet të cilën do ta lëvizni pasi të keni vendosur gjërat e tjera? A do ta bëni?

Djali më thotë që duhet të jem këtu, duke filluar nga njëzet e tetë korriku, sepse ai ka dy stërvitje në ditë. Me aq sa e kuptoj unë këtë praktikë çnjerëzore, ata mblidhen të gjithë bashkë, u bërtasin fort dhe djersiten derisa rropaten nga ora shtatë e gjysmë në mëngjes e deri në orarin e drekës. Pastaj shtrihen në dysheme për afërsisht dyzet e pesë minuta dhe pastaj çohen; pasdite, ata djersiten sërish për katër orë të tjera. Kjo është stërvitja dy herë në ditë. Duket qartë që ai mezi e pret këtë. “Më lini ta kuptoj këtë: e bëni këtë gjë për t’u harbuar pas një topi të premtën në mbrëmje. Apo jo? Do të merrni një muaj nga jeta juaj, do të merrni çdo ditë nga jeta juaj me përjashtim të së shtunës dhe të dielës, do t’i kaloni shumicën e orëve të ditës me qëllim që të jeni në formë, gati, të bashkuar, të keni kuptuar skemën e lojës dhe të keni besim te trajneri? Provojeni!”. “Këtë do të bëj, babi.” Unë ia ktheva: “Do të doja ta bëja atë lloj përkushtimi dhe ta zbatoja në jetën time, në leximin e Biblës, në lutje dhe në bashkësi me popullin e Perëndisë.” A do të përkushtoheni ndaj dy takimeve në një ditë?

Le të lutemi:

Perëndia dhe Ati ynë, ne të falënderojmë për Fjalën tënde, që ajo është një llambë që ndriçon shtegun tonë.¹⁹ Ajo është ushqim për shpirtin tonë. Të falënderojmë për shembullin e mrekullueshëm të apostullit Pal, për modelin e tij—për misionin që ti i dhe atij, për mesazhin tënd, për metodologjinë që nuk të linte shumë mbresa në kohën e tij, dhe po ashtu edhe në kohën tonë. Faleminderit për qëllimin e tij të qartë—që njerëzit e tij të ngushëlloheshin në zemrat e tyre, të bashkoheshin në dashuri, të kishin një të kuptuar të plotë. Kështu qoftë! Faleminderit, Zot, për mënyrën se si ai pati mundësi t’i nxiste ata. Duke shpallur kënaqësinë e tij, ai tha: “Gëzohem duke parë rregullin dhe qëndrueshmërinë e besimit tuaj në Krishtin.”

¹⁹ Shih Psalmi 119:105.

Zot, teksa hedh vështrimin mbi njerëzit e mi sot, edhe unë them të njëjtën gjë. Sa gëzim i mrekullueshëm që është të shoh jetë të përputhura me të vërtetën tënde, të radhitura nën kryesinë tënde, të nënshtruara ndaj urdhrave të tua të prera dhe të palëkundura për kauzën e ungjillit! Për këtë qëllim, ne lutemi që të derdhësh Frymën tënde mbi ne. Na shpëto nga krenaria, na shpëto nga shkurajimi, na mbaj në shtegun e duhur, që në çdo rast të jemi ndihmë dhe jo pengesë për njëri-tjetrin!

Zoti na bekoftë dhe na ruajttë! Zoti bëftë që të shkëlqejë fytyra e tij mbi ne dhe u tregoftë i hirshëm me ne! Zoti ktheftë fytyrën e tij mbi ne dhe na dhëntë paqe, sot e përjetë! Amen!